

*Papa svoje razmišljanje usredotočuje na svoje nedavno
apostolsko putovanje u Francusku i posjet UNESCO-u
(Čitanje: Kol 1,3-6)*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas vam želim govoriti o apostolskom putovanju u Francusku koje sam ostvario proteklih dana. Bilo je to veliko milosno iskustvo za mene i za Božji narod u toj zemlji te na njemu zahvaljujem Gospodinu. Ponovno izražavam svoju zahvalnost svima koji su me primili: građanskim vlastima, crkvenim pastirima i brojnim ljudima koji su željeli susresti Papu ili ga barem pozdraviti na ulicama kao Kristova apostola i glasnika mira. Hvala svima!

Želio bih misli i dojmove, koji su još uvijek vrlo živi, sažeti oko jednoga velikog simbola: katedrale Notre-Dame u Parizu. Ondje smo, prvoga dana u poslijepodnevnim satima, slavili Večernju Blažene Djevice Marije, svečano i istodobno radosno bogoslužje u kojem su glazba, pjevanje i ljepota hrama dirali srca okupljena u molitvi.

Upravo Notre-Dame, sa svom dramom koju je proživjela, može simbolično osvjetliti cijelo ovo apostolsko putovanje te ponuditi ključ za njegovo razumijevanje, koji bih sažeo u jednu riječ: preporod. Pariška katedrala, koja se prije samo sedam godina činila smrtno ranjenom golemim požarom, danas je obnovljena i sjajnija nego prije. Ta je katastrofa potaknula pozitivan odgovor na svim razinama: od onih vidljivih i praktičnih do onih skrivenih, duhovne naravi.

Njezina je obnova postala dokaz da je moguća suradnja između Crkve, države, javnih ustanova i civilnoga društva. Takav je pristup omogućio da se na najbolji način povežu velikodušnost dobročinitelja i stručnost brojnih stručnjaka i radnika. Ta sinergija za opće dobro trebala bi biti uobičajeni način djelovanja ustanova, političkih i društvenih snaga te svih koji nose građansku i gospodarsku odgovornost. To je poruka koju sam želio uputiti francuskim vlastima, kao i članovima UNESCO-a, Organizacije Ujedinjenih naroda za obrazovanje, znanost i kulturu sa sjedištem u Parizu, ističući temeljno načelo na kojemu treba graditi takvu suradnju: dostojanstvo ljudske osobe.

No, prije svega, Notre-Dame je slika Crkve sazdane od živoga kamenja, svetoga Božjeg naroda.

Zanimljivo je usporediti slavlje Večernje u katedrali sa susretom mladih održanim iste večeri na velikom Stadionu Francuske u Parizu. Dva posve različita mjesta, a ipak dva međusobno povezana događaja, gotovo duhovno sjedinjena. Što ih je povezivalo? Crkva, koja nije sazdana od kamena ni betona, nego od ljudi koji ljube Isusa Krista jer je On prvi ljubio njih.

U Notre-Dameu bili su svećenici i đakoni, posvećene osobe i pastoralni djelatnici, na stadionu je bila nova francuska generacija. Nova ne samo po dobi, nego još više po duhu, po slobodi srca i vjere. Mladi koji su pjevali i klicali, ali su znali i šutjeti te osluškivati. Pozorna i ganuta lica otkrivala su srca željna istine i ljubavi. Njima sam s radošću rekao: "Vi ste svetci Francuske!" To je bdjenje bilo veliki znak nade.

Takav je znak nade bio i susret u kući “Maison Bakhita”, prihvatnom domu za osobe u različitim životnim poteškoćama. To je jedno od mnogih mjesta, plodova Evanđelja, gdje se svakodnevno s ljubavlju služi dostojanstvu ljudske osobe.

U francuskoj Crkvi već nekoliko godina postoji još jedan znak preporoda: zamjetan i rastući broj mladih i odraslih koji traže krštenje. O tom lijepom “Božjem iznenađenju” upravo se u Parizu raspravlja na pokrajinskoj sinodalnoj skupštini, na kojoj sam također mogao sudjelovati, ohrabrujući katekumene i novokrštenike, zajedno sa zajednicama kojima pripadaju.

Vrhunac moga pohoda glavnome gradu bilo je misno slavlje na Trgu Concorde. Ondje se znak preporoda pokazao iznenađujuće: liturgijska zajednica, koja je na velikom trgu okupila svećenike, zbor i veliko mnoštvo vjernika, protezala se cijelom Avenijom Champs-Élysées sve do Slavoluka pobjede i dalje. U trenutku pričesti svi su mogli pristupiti Euharistiji koja se dijelila na svim mjestima okupljanja. To je prava obnova, prava izgradnja Crkve koju samo Bog može ostvariti po zagovoru Blažene Djevice Marije.

Bilo je stoga prirodno i potrebno da se nakon Pariza kao hodočasnik uputim u Lurd, kako bih iskazao čast Majci Crkve, Mariji, Onoj koja u času muke i smrti održava upaljenom svjetiljku vjere i nade.

U Lurdu Gospodin, po majčinskoj brizi Blažene Djevice Marije, svim hodočasnici, a osobito bolesnima na tijelu i duši, upućuje poruku nade i preporoda. Tu sam poruku želio ponovno snažno naglasiti: svaki ljudski život, u bilo kojem stanju, pa i u najtežoj krhkosti, zadržava svoje nepovredivo dostojanstvo i zaslužuje biti njegovan, praćen i oslobađan patnje ljudskim suosjećanjem te uz pomoć sredstava koja pruža znanost. Zato Lurd za cijeli svijet predstavlja svetište civilizacije ljubavi.

U tom sam se ozračju susreo i s nekim žrtvama zlostavljanja te ih zamolio da pomognu prenijeti i drugim žrtvama moju volju i volju cijele Crkve da ih sluša i prati na njihovu putu ozdravljenja, priznajući bol koja im je nanesena i zauzimajući se za sprječavanje svakoga oblika zlostavljanja.

Treća i posljednja postaja apostolskog putovanja bio je grad Metz, u području Francuske i Europe koje je teško stradalo tijekom Drugoga svjetskog rata. Ondje je djelovao Robert Schuman, jedan od glavnih osoba koji je nadahnuo proces europskoga ujedinjenja.

Suvremena Europa rođena je upravo kao projekt mira nakon ratnog razaranja. Mogli bismo reći da se Europi tijekom Drugoga svjetskog rata dogodilo nešto slično onome što se dogodilo pariškoj katedrali Notre-Dame u požaru. I Europa je ponovno uskrsnula, izgrađena na načelima demokracije, solidarnosti i bratstva među narodima, načelima koja mnogo duguju njezinim kršćanskim korijenima.

I danas se upravo na tim temeljima i uz tu životnu snagu europski projekt može obnoviti u svijetu koji je sve više globaliziran, gdje međureligijski dijalog ima prvotnu važnost. Zato sam u Metzu susreo predstavnike različitih vjerskih tradicija, koji su u mojoj nazočnosti pročitali i potpisali “Poziv iz Metza” za dijalog i mir.

Predragi, tema moga pastoralnog pohoda Francuskoj bila je: “Pour que le monde ait la vie / Da svijet ima život” (usp. Iv 6,51).

To su Isusove riječi koje sažimaju cijelo Njegovo spasenjsko poslanje i koje su tijekom ovoga putovanja u punini izražavale evanđeoski smisao svakoga susreta. Neka sada one nadahnjuju i našu molitvu dok od Boga molimo da ovaj događaj milosti donese obilne i trajne plodove.